

UZASADNIENIE

Wnioskami z dnia 8 stycznia 2015 roku (k. 35 i k. 38) E. S. i K. S. wnieśli o uznanie wypowiedzenia pierwszej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego udziału o, (...) w nieruchomości opisanej w KW nr (...) położonej w W. przy ul. (...), związanej z lokalem mieszkalnym numer (...), oraz udziału w wysokości o, (...) w w/w nieruchomości, związanej ze stanowiskiem postojowym G7, za nieuzasadnione w całości.

Argumentując swoje stanowisko zarzucili błędny sposób wyceny nieruchomości oraz że decyzja została wydana przez niewłaściwy organ/jednostkę tj. dzielnicę, co jest bezskuteczne.

E. S. zakwestionowała także skuteczność doręczenia jej pisma w sprawie opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego w/w nieruchomości związanej z miejscem garażowym (...).

Orzeczeniami Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 21 czerwca 2016 roku nr (...) /99/Po/15 i (...) /100/Po/15 oddalono powyższe wnioski.

Sprzeciw od w/w orzeczeń wnieśli powodowie, podnosząc że nie była to aktualizacja, lecz pierwsze ustalenie wysokości opłaty.

Postanowieniem z dnia 20 marca 2017 roku Sąd połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawę dotyczącą ustalenia opłaty z tytułu użytkowania wieczystego miejsca garażowego (...) (toczącą się pierwotnie pod sygn. akt XVI C 145/17) do sprawy niniejszej.

W odpowiedzi na pozwy strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i ustalenie wysokości opłaty z tytułu użytkowania wieczystego w wysokości określonej uchwałami strony pozwanej. Wniosła także o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. i E. S. są użytkownikami wieczystymi udziału o, (...) w nieruchomości opisanej w KW nr (...) położonej w W. przy ul. (...), związanej z lokalem mieszkalnym numer (...), oraz udziału w wysokości o, (...) w w/w nieruchomości, związanej ze stanowiskiem postojowym G7. Nieruchomość ta stanowi własności (...) W..

(okoliczności bezsporne).

Pismem z dnia 4 grudnia 2014 roku nr (...) (...) 2014. (...) adresowanym do E. i K. S., (...) W. ustaliło od dnia 1 stycznia 2015 roku opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego o, (...) części nieruchomości gruntowej, opisanej w KW nr (...), jako dz. ew. nr (...) w obrębie (...), o pow. (...) m⁽²⁾, położonej przy ul. (...), związanej z lokalem mieszkalnym nr (...). Wskazano, że opłata stanowiąca 1% wartości gruntu związanego z udziałem wynosi 725,88 zł.

W uzasadnieniu wskazano, iż jego podstawę stanowi art. 221 ust. 1 oraz art. 72 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r., poz. 518 ze zm. – dalej: „u.g.n.”). Wyjaśniono, że na mocy ugody zawartej w dniu 25 września 2001 roku przed Pierwszym Zespołem (...) Komisji Majątkowej działającej na podstawie ustawy z dnia 17 maja 1989 roku o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1169 ze zm.) pomiędzy uczestnikami postępowania regulacyjnego została zawarta ugoda na mocy której Gmina W. – Centrum przekazała Zgromadzeniu Sióstr Niepokalanego Poczęcia (...) w S. w zamian za nieruchomości, których zwrot natrafiał na trudne do przezwyciężenia przeszkody, w nieodpłatne użytkowanie wieczyste na okres 99 lat tj. do 26 września 2100 roku, przedmiotową nieruchomość. Nieruchomość ta została przekazana Zgromadzeniu na podstawie art. 61 ust. 1 pkt 6a, art. 61 ust. 3, art. 63 ust. 1 pkt 2 i uchylonego z dniem 1 lutego 2011 roku art. 63 ust. 4 w/w ustawy. Następnie na podstawie umowy sprzedaży z dnia 21 maja 2013 roku nieruchomość została zbyta przez Zgromadzenie na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W.. W § 4 umowy sprzedaży wskazano, że z dniem wydania

nieruchomości na nabywcę przechodzi m.in. obowiązek uiszczania opłaty z tytułu użytkowania wieczystego gruntu. Zbycie gruntu nastąpiło na rzecz podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą niezwiązaną z kultem religijnym, któremu nie przysługują szczególne uprawnienia do nieodpłatnego posiadania tego prawa. Należy zatem dokonać ustalenia opłaty rocznej oraz celu wynikającego ze sposobu korzystania z nieruchomości odnośnie udziału w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości w oparciu o przepisy art. 221 ust. 2 u.g.n. Zgodnie z dokonaną przez (...) W. wyceną, wartość gruntu wynosiła 5 222 916 zł. Pismo odebrał K. S..

Identycznej treści pismo z tego samego dnia o nr (...) (...)2014. (...) zostało zaadresowane do E. S. i jej doręczone.

(okoliczności bezsporne, a nadto pisma – k. 14 – 15, k. 16 – 17).

Pismem z dnia 4 grudnia 2014 roku nr (...) (...)2014. (...) adresowanym do K. S., (...) W. ustaliło od dnia 1 stycznia 2015 roku opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego o, (...) części nieruchomości gruntowej, opisanej w KW nr (...), jako dz. ew. nr (...)w obrębie (...), o pow.(...)m⁽²⁾, położonej przy ul. (...), związanej z ze stanowiskiem postojowym nr G7. Wskazano, że opłata stanowiąca 3% wartości gruntu związanego z udziałem wynosi 1 228,90 zł. Pismo zawierało uzasadnienie tożsame jak wyżej przytoczone.

Pismem z dnia 4 grudnia 2014 roku nr (...) (...)2014. (...) adresowanym do E. i K. S., (...) W. ustaliło od dnia 1 stycznia 2015 roku opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego o, (...) części nieruchomości gruntowej, opisanej w KW nr (...), jako dz. ew. nr (...)w obrębie (...), o pow. (...) m⁽²⁾, położonej przy ul. (...), związanej z ze stanowiskiem postojowym nr G7. Wskazano, że opłata stanowiąca 3% wartości gruntu związanego z udziałem wynosi 1 228,90 zł. Pismo zawierało uzasadnienie tożsame jak wyżej przytoczone. Pismo odebrał K. S..

(okoliczności bezsporne, a nadto pisma – k. 14 – 15, k. 16 – 17 akt XVI C 145/17).

Wartość przedmiotowej nieruchomości na dzień 31 grudnia 2014 roku wynosiła 4 197 600 zł.

(dowód: opinia biegłego – k. 86 – 115 i opinia uzupełniająca – k. 204 – 209).

Powyzszy stan faktyczny ostatecznie był między stronami bezsporny. Przebieg procedury ustalania wartości opłaty z tytułu użytkowania wieczystego wynikał z niespornych twierdzeń i niekwestionowanych przez strony dokumentów, nie wymagał więc dalszego dowodzenia (art. 229 i 230 k.p.c.). Sporna pozostawała początkowo kwestia wartości przedmiotowej nieruchomości gruntowej. W celu ustalenia tej kwestii Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego M. B., a następnie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego. Rozważając wnioski opinii oraz zgłaszane pod ich adresem zarzuty Sąd doszedł do przekonania, że opinia biegłego stanowi pełnowartościowy materiał dowodowy, mogący służyć za podstawę dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie. Ostatecznie powodowie nie kwestionowali już wniosków opinii uzupełniającej. Strona pozwana także nie wniosła żadnych zarzutów do opinii.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się być zasadne.

W ocenie Sądu, ustalenie opłat z tytułu użytkowania wieczystego gruntu z dnia 4 grudnia 2014 roku było nieuzasadnione.

Pismami tymi dokonano ustalenia opłat z tytułu użytkowania wieczystego, wskazując że opłata związana z lokalem mieszkalnym wynosi 1% i ma wartość 725,88 zł, którą odniesiono do zaktualizowanej wartości gruntu, zaś opłata związana z miejscem garażowym wynosi 3% i ma wartość 1 228,90 zł.

Z powyższych pism trudno wywnioskować, czy dokonano tu ustalenia po raz pierwszy opłaty w wysokości odpowiednio 1% i 3%, czy też zmieniono stawkę procentową wcześniej ustaloną na innym poziomie, czy też może jedynie zaktualizowano wartość nieruchomości nie zmieniając wcześniej ustalonych stawek procentowych. Nie wiadomo też, czy ustalenie nowych stawek wynikało ze zmiany celu na który nieruchomość oddano w użytkowanie wieczyste,

czy cel ten został w ogóle w pierwotnej umowie określony, czy też doszło do trwałej zmiany sposobu korzystania z nieruchomości, powodującej zmianę celu na który nieruchomość w użytkowanie wieczyste oddano. Wątpliwości w tym zakresie nie rozwiązuje podana w pismach podstawa prawna, gdzie w nagłówku pism przywołuje się dyspozycję art. 221 ust. 1 u.g.n. oraz art. 72 ust. 3 u.g.n., zaś w uzasadnieniach art. 221 ust. 2 u.g.n.

Jak stanowi art. 221 ust. 1 u.g.n., przepisy art. 72 ust. 3 stosuje się odpowiednio do nieruchomości gruntowych oddanych w użytkowanie wieczyste przed dniem 1 stycznia 1998 r., z wyjątkiem nieruchomości, dla których stawki procentowe opłat rocznych zostały ustalone w wysokości powyżej 3%. Zmiany wysokości stawek procentowych opłat rocznych dokonują właściwe organy stosując tryb postępowania określony w art. 78-81. Następnie zaś ust. 2 tego przepisu wskazuje, że jeżeli przy oddaniu nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste nie została określona wysokość stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, właściwy organ określi wysokość tej stawki, z wyłączeniem przypadków, o których mowa w art. 217 ust. 1, stosując tryb postępowania określony w art. 78-81. Warto w tym miejscu przywołać także art. 221 ust. 3 u.g.n., który stanowi, że jeżeli przy oddaniu nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste nie został określony cel, na który nieruchomość była oddana, stawkę procentową opłaty rocznej przyjmuje się stosownie do celu wynikającego ze sposobu korzystania z nieruchomości.

Z kolei zgodnie z dyspozycją art. 217 ust. 1 u.g.n. osobom, które w wyniku utraty własności nieruchomości otrzymały tytułem odszkodowania lub rekompensaty inne nieruchomości w użytkowanie wieczyste, oraz spadkobiercom tych osób przysługuje roszczenie o nieodpłatne przeniesienie na ich rzecz własności nieruchomości przyznanych z tytułu odszkodowania lub rekompensaty. Następnie zaś, art. 72 ust. 3 u.g.n. stanowi, że wysokość stawek procentowych opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego jest uzależniona od określonego w umowie celu, na jaki nieruchomość gruntowa została oddana, i wymienia te wartości w zależności od celu oddania nieruchomości w użytkowanie wieczyste. Pod rozważę w niniejszej sprawie mógł też potencjalnie być brany art. 73 ust. 2 u.g.n. w myśl którego jeżeli po oddaniu nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste nastąpi trwała zmiana sposobu korzystania z nieruchomości, powodująca zmianę celu, na który nieruchomość została oddana, stawkę procentową opłaty rocznej zmienia się stosownie do tego celu. Przy dokonywaniu zmiany stawki procentowej stosuje się tryb postępowania określony w art. 78-81.

Kolejno zaznaczyć należy, że sytuacji nie wyjaśnia także treść uzasadnienia pism z dnia 4 grudnia 2014 roku, gdzie wskazano jedynie, że prawo do nieruchomości zostało pierwotnie przekazane Zgromadzeniu Sióstr Niepokalanego Poczęcia (...) w S. w **nieodpłatne użytkowanie wieczyste** na okres 99 lat. Zapis ten nie wyjaśnia na czym miałyby polegać owo nieodpłatne użytkowanie wieczyste. Czy stawki opłaty za użytkowanie wieczyste nie ustalono, czy może ustalono stawkę, ale zastosowano jakąś bonifikatę.

Wobec braku udowodnienia treści umowy łączącej właściciela z pierwotnym użytkownikiem wieczystym, Sąd pozbawiony został możliwości zbadania, czy owo ustalenie nowych opłaty z tytułu użytkowania wieczystego zostało dokonane zgodnie z prawem. Strona pozwana nie załączyła do akt sprawy umowy o oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste. Zabrakło także nawet samych jednoznacznych twierdzeń faktycznych, w oparciu o które można by ustalić na jakich warunkach nieruchomość została pierwotnie oddana w użytkowanie wieczyste. Nie wiadomo czy określono stawkę wysokości opłaty, czy ustalono cel na jaki nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste. W konsekwencji nie można było zbadać, czy zaistniały podstawy do ewentualnego ustalenia nowej bądź zmiany już umówionej stawki, czy też może doszło do zmiany celu na który nieruchomość została przeznaczona przy oddawaniu jej w użytkowanie wieczyste.

W tym miejscu jedynie na marginesie zauważyć należy, iż na konieczność zbadania treści pierwotnej umowy w kontekście rozważania zmiany czy ustalania nowych stawek opłat z tytułu użytkowania wieczystego wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie o sygn. akt I CSK 397/10, (Legalis nr 416080), gdzie stwierdzono, że trwała zmiana sposobu korzystania z nieruchomości, powodująca zmianę celu, na jaki nieruchomość została oddana, stanowi przesłankę zmiany stawki procentowej opłaty rocznej na podstawie art. 73 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz.U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 ze zm.), a nie - art. 221 § 1 tej ustawy. Kolejno wyjaśniono, że wprawdzie trwała zmiana celu oddania nieruchomości w użytkowanie wieczyste może

stanowić - zgodnie z art. 221 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami - podstawę zmiany stawki procentowej opłaty rocznej, ale jedynie wówczas, gdy przy oddaniu nieruchomości w użytkowanie wieczyste nie został określony cel, na który nieruchomość została oddana. Wyraźnie wskazano tu więc, że badanie czy zaszły podstawy do zastosowania art. 221 ust. 1 u.g.n. (który wobec dokonanej nowelizacji przestał być jedynie przepisem intertemporalnym) wymaga wpięrow ustalenia jaki był cel oddania nieruchomości w użytkowanie wieczyste, by następnie zbadać, czy obecnie proponowana stawka w dalszym ciągu przystaje do tego celu. Jeżeli natomiast nastąpiła trwała zmiana sposobu korzystania z nieruchomości, w relacji do wcześniej określonego celu, zastosowanie powinien znaleźć art. 73 ust. 2 u.g.n. Dalej Sąd Najwyższy wyjaśnia, że w sytuacji w której w pierwotnej umowie w ogóle nie określono celu oddania nieruchomości w użytkowanie wieczyste, zastosowanie znaleźć może art. 221 ust. 3 u.g.n., który nakazuje przyjmować przy ustalaniu nowej stawki celu wynikającego ze sposobu korzystania z nieruchomości. Ta zaś norma nie została przywołana w uzasadnieniu pism z dnia 4 grudnia 2014 roku. Wręcz przeciwnie, w treści pisma przywołuje się § 4 umowy zbycia prawa użytkowania wieczystego przez Zgromadzenie na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W., gdzie strony miały się umówić, że na nabywcę przechodzi obowiązek uiszczania opłaty z tytułu użytkowania wieczystego. Powyższe zdaje się więc wskazywać na okoliczność, iż jednak jakieś opłaty zostały w pierwotnej umowie określone. Nie wiadomo natomiast jakie. Dalej zauważyć należy, iż art. 221 ust. 2 u.g.n. daje podstawę dla określenia stawki, jeżeli przy zawieraniu umowy użytkowania wieczystego jej nie określono, jednakże z wyłączeniem sytuacji o których mowa w art. 217 ust. 1 u.g.n. czyli sytuacji gdy nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste tytułem rekompensaty lub odszkodowania za utratę własności nieruchomości. Uzasadnienie pism z dnia 4 grudnia 2014 roku zdaje się zaś na właśnie taką sytuację wskazywać. Również i ta kwestia nie została wyjaśniona.

Podstaw faktycznych dla ewentualnego podzielenia stanowiska strony pozwanej nie dawały także przytoczone podstawy prawne w oparciu o które właściciel przekazał Zgromadzeniu nieruchomość w nieodpłatne użytkowanie wieczyste (art. 61 ust. 1 pkt 6a, art. 61 ust. 3, art. 63 ust. 1 pkt 2 i uchylonego z dniem 1 lutego 2011 roku art. 63 ust. 4 ustawy z dnia 17 maja 1989 roku o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, Dz. U. z 2013 r. poz. 1169 ze zm.) regulujące samo uprawnienie do otrzymania gruntów zamiennych za utracone mienie kościelne. Jedynie dodatkowo zauważyć należy, iż art. 44 w/w ustawy stanowi, że nie pobiera się opłat za użytkowanie wieczyste gruntów oddanych pod zakłady charytatywno-opiekuńcze i punkty katechetyczne. Ta więc ostatnia norma mogłaby być ewentualnie ustawową podstawą dla wyjaśnienia zawartego w uzasadnieniach pism z dnia 4 grudnia 2014 roku ustanowienia nieodpłatnego użytkowania wieczystego. W sprawie nie zostało jednakże w żaden sposób udowodnione (a ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na stronie pozwanej), czy owo Zgromadzenie kwalifikowało się do tegoż zwolnienia, czy też podstawa ustanowienia użytkowania wieczystego nieodpłatnie była zupełnie inna – określona w pierwotnej umowie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd ustalił, iż ustalenie nowych opłat z tytułu użytkowania wieczystego udziału w nieruchomości związanych z lokalem nr (...) oraz miejscem postojowym nr G7, jako nieudowodnione co do zaistnienia podstaw faktycznych do ich wskazania, było nieuzasadnione.

Odnosząc się do pozostałych argumentów powodów, jedynie ze względów porządkowych wskazać należy, że Sąd nie podzielił ich zarzutów co do braku umocowania przedstawicieli dzielnic do reprezentowania właściciela – (...) W. w niniejszym postępowaniu. Sąd podzielił w tym zakresie wskazania wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w W. z dnia 16 lipca 2014 r. w sprawie (...) SA/Wa (...), co do dopuszczalności przekazania dzielnicom przez gminę kompetencji w tym zakresie. Samo umocowania konkretnych osób do działania w imieniu dzielnic jako umocowanych przedstawicieli (...) W. nie było kwestionowane, toteż brak było podstaw do żądania przedstawienia w tym zakresie pełnomocnictw na które powołano się w treści pism z dnia 4 grudnia 2014 roku.

W ocenie Sądu na uwzględnienie nie zasługiwał także zarzut powódki nieskutecznego doręczenia wypowiedzenia każdemu ze współmałżonków osobno, przy czym zaznaczenia wymaga, że oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią (art. 60 § 1 k.c.). Niemniej wskazać należy na zapatrywanie Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 14 maja 2014 r. w sprawie III CZP 19/14 (OSNC 2015 nr 2, poz. 19, str. 49), w treści której wskazano, że opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego związanego z prawem własności wyodrębnionego lokalu mieszkalnego powinna być

wypowiedziana w całości wszystkim właścicielom tego lokalu. W stanie faktycznym we wskazanej sprawie własność przedmiotowego lokalu mieszkalnego przysługiwała współwłaścicielom w części ułamkowej, nabytej w drodze dziedziczenia. Poczynione przez Sąd Najwyższy rozważania nie znajdują zastosowania w przypadku, gdy dane prawo jest przedmiotem współwłasności łącznej, co zostało przez Sąd wyrażone wprost w końcowej części uzasadnienia. Na istotę współwłasności łącznej wynikającej z ustawowej wspólnoty małżeńskiej Sąd Najwyższy ponownie wskazał w wyroku z dnia 24 czerwca 2010 r., przyjmując, że wniosek złożony przez jednego z małżonków w trybie art. 78 ust. 2 u.g.n. odnosi skutek wobec drugiego współmałżonka – współużytkownika wieczystego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2010 r., IV CSK 43/10, L.). Prawo użytkowania wieczystego co do zasady przysługuje powodom łącznie, na zasadzie wspólności majątkowej. W oparciu o przepisy Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (art. 35 i 36 § 2 k.r.o.) oraz zaprezentowane powyżej stanowisko judykatury należało tym samym przyjąć, że złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu wysokości dotychczasowej opłaty rocznej w treści pisma skierowanego do obojga małżonków – współużytkowników wieczystych, którego odbiór pokwitował tylko jeden małżonek, było skuteczne zarówno w stosunku do obydwójga małżonków. Prawo użytkowania wieczystego nieruchomości przysługuje im łącznie, także oboje są obowiązani do uiszczania opłaty rocznej z tego tytułu. Odebranie przez jednego ze współmałżonków pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu wysokości dotychczasowej opłaty wywołuje skutek w zakresie stosunku użytkowania wieczystego, wspólnego małżonkom, a zatem także w sferze uprawnień i obowiązków drugiego ze współmałżonków (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 19 listopada 2014 r., I SA/WA (...)). Nadto, Sąd uznał, że oświadczenie o wypowiedzeniu wysokości dotychczasowej opłaty rocznej dotarło do E. S., skoro złożyła ona własnoręczny podpis pod treścią wniosku o ustalenie, że aktualizacja opłaty z tytułu użytkowania wieczystego jest nieuzasadniona. W tym stanie rzeczy zarzut podniesiony przez powodów należało uznać za niezasadny, co nie miało jednakże znaczenia dla rozstrzygnięcia, wobec argumentacji przedstawionej na wstępie.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w pkt 1 i 2 sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi w całości stronę pozwaną, jako przegrywającą spór. Na wysokość zasądzonej kwoty składały się uiszczone przez powodów kwoty opłat od połączonych do wspólnego rozpoznania pozwów (2 x 98 zł).

Jednocześnie w na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 u.k.s.c. Sąd obciążył stronę pozwaną wydatkami poniesionymi tymczasowo z sum Skarbu Państwa, na które składało się wynagrodzenie biegłego za sporządzenie w sprawie opinii głównej i uzupełniającej (1 554,65 + 194,33 = 1 748,98 zł), pomniejszone o uiszczoną zaliczkę w kwocie 1 000 zł.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punktach 3 i 4 wyroku.

Z/ (...)